

2018

č. 11

laváček

1/25

Roman Trabura (*1960) Cháron

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 5. prosince v 17:00 v Přírodovědném klubu, Ježkova 8 na Žižkově

Zápis

V říjnu jsme se sešli ve velmi početné sestavě: **Pegas, Yško, Cancidlo, Loulínek, Zbyněk, Mahdí, Reyp, Kost'a, Bobánek, Pacík, Chingo, Petr, Zub, Přemík, Jakub Foki, Batul a Rony**

Omluvenky:

Musím se omluvit, jsem mimo. **Pirilík**

Ahoj, omlouvám se jedu na Slovensko. **Kačka**

Máme schůzku po 50. letech se spolužáky z fakulty, takže se musím zase omluvit, tentokrát ale ne z vlastní viny... Pěkný týden **Mahu**

Ahoj! Letos už to na Prvostředečníky asi nestihnu, ale dnes se hlavně omlouvám za to, že jsem dosud nedopsal příspěvek "Jak jsem se dostal do Pětky" resp. do "Klubu", jak jsme říkali. Ale našel jsem už můj deník ze šedesátých let - např. z výstavy 50 let Pětky ve fonně a z tábora u Staňkovského rybníka. Takže je naděje, že to do týdne dvou zvládnou dopsat do adventního čísla Plaváčka. **Zbyňka, Lud'ka, Mahua** a další to snad bude zajímat, k **Antonkovi, Hasanovi a Skymovi** to snad doletí nahoru. **Hakim**

Nikdo zápis ze schůzky neudělal ... asi nebylo o čem. Takhle jsme tam seděli a plácali páté přes deváté:

Jen **Jakub** s **Fokim** řešili něco důležitého separátně, ale nikdo se neodvážil se jich zeptat o čem to vlastně tak soustředěně mluvili.

Vtipy

Žiak prišiel k rabínovi.

„Rabe, mám takú túžbu žiť večne ... Čo pre to mám urobiť?“

„Ožeň sa, synu ...“

„ ??? Ako mi to pomôže k večnému životu ???“

„Nepomôže ... Ale túžba prejde ...“

V obchodě s prádlem se ptá zákaznice prodavačky: „Ráda bych si vyzkoušela podprsenku za výkladem“ – „Ano madam, to jistě každého moc nadchne.“

Blondýnka se projíždí autem. A v rádiu ohlašují důležitou zprávu: „Pozor, na dálnici A65 jede žena se svým autem v protisměru!“ - A blondýnka si říká: „Jsou to ale pitomci v tom radiu. Není jen jedna, ale je jich více než stovka“.

Britský humor:

Otázka: Myslíte, že je v Británii příliš mnoho imigrantů?

Odpověď: 17% ano, 11% ne, 72% nerozumět otázka.

Na moje dveře zaklepal Červený kříž a chtěli, abych přispěl na povodeň v Pákistánu. Řekl jsem jim, že bych rád, ale moje zahradní hadice dosáhne jen k plotu souseda.

Sedí dva zajáci v lese u řeky a kouří trávu. Už jsou totálně zhulený. Když se setmí, jdou spát. V tom se objeví krokodýl a jednoho zajíce chce sežrat. Když už je chudák zajíc v krokodýlově tlamě a trčí mu už jen hlava, ozve se druhý zajíc: "Ty jsi ale pěkný kamarád, ani jsi mi neřekl, že máš spacák od Lacoste!?"

A jeden židovský:

Kohna v Alpách zasypala lavina. Záchranáři z Červeného kříže začali v místě laviny sondovat a skutečně se sodou ke Kohnovi dostali. Zjistili, že je stále naživu a volali: „Pane Kohn, tady je Červený kříž“. A z pod laviny se ozvalo: „Už jsem přispěl.“

Pohledy do historie Pětky

Pátrání po historii Skočky asi začalo před řadou let dopisem **Švígo** a **Hance** do Švýcar:

Ahoj Švígo a Hanko,

Významnou činností Pětky byly vždy pobyty v Krkonoších. S tím souvisí i nabývání a ztráty našich chat: Tetřevky – Hopka – Skočka - Petráška. Myslím, že tuto část naší historie nikdo systematicky nezpracoval. Chci to dát dohromady a uveřejnit v Plaváčkově. Prosím vás pomoz mi se základními údaji.

Na Tetřevky se zeptám Rozáry, ale pokud o jejich historii něco víte, tak mi to prosím napište.

Ale hlavně mi Švígo prosím doplň moje vzpomínky na to, jak to bylo s Hopkou a Skočkou. Tuším, že kolem roku 1955 jsi vyjednal zapůjčení chaty od svého známého učitele ve Vrchlabí. Potom jsi se dva roky nažil o převedení této chaty na Slavoj Vyšehrad. Chatu jsme nazvali Hopka, protože jsme o Silvestra vždycky skákali z horního patra oknem do závěje. Převedení chaty do majetku Slavoj Vyšehrad se nepovedlo, protože Hopku dostali učitelé z Vrchlabí. Místo toho nám Národní výbor ve Vrchlabí prodal (?) nebo bezplatně převedl (?) chatu Československého filmu, kterou jsme analogicky nazvali Skočka. Na jejím dobudování oddíl pracoval po 4 roky. Tři letní tábory byly alespoň s částí pracovní, kdy se dělala nová střecha. Nevím už v kterém roce jsi se Standou dal Skočku do správy tehdejšímu kapitánovi Pětky Batulovi. Ten asi po roce (?) pod záminkou, že malý oddíl na Skočce zanechal nepořádek řekl, že už tam malý oddíl nepustí a Skočku si přivlastnil. Dodnes ji obývá se svou rodinou. Není mi známo, že by mu byla Skočka majetkově převedena. Ale také nevím, kdo byl oficiální vlastník Skočky před tím? Byl to už Slavoj Praha vedený Míšou Baschem? Přivlastnil si Batul Skočku nějakým právním úkonem, s kterým kapitanát Pětky souhlasil?

Malý oddíl i starší kluci pak začali jezdit na Petrášku. Tu ovšem dívčí oddíl při nehodě zapálil. Následně pak Pětkaři spolu s turistickým oddílem Slavoj Praha (Baschovci) Petrášku vybudovali znovu. Na podrobnosti se zeptám Lubora Dudka. Řada starších kluků a děvčat, na př. Pešek a Ula (bývalí kapitáni malých oddílů – Pešek je syn Cancítka a Ula je jeho žena) a další lidé jak z Pětky, tak ze Slavoj Praha se o Petrášku stále starají a malý oddíl ji využívá. Ivo a Loulín si koupili chatu bývalého Československého spisovatele. Batul s členy své rodiny bydlí ve Skočce. To je současný stav.

Švígo, prosím Tě vzpomeň si, jak to bylo přesně s Hopkou a Skočkou na kterých máš hlavní zásluhu ty a všechno jsi vyjednával. Nechci obnovovat staré rány způsobené Batulem, ani měnit majetkové poměry, ale historie by měla být pravdivá.

Moc děkuji a zdravím: „Do čela, nepovol...“ Pacík

Bohužel, **Švígo** už na tento dopis neodpověděl.

Své vzpomínky ale sepsali jiní. Zde tyto memoáry uvádíme beze změny a připojujeme archivní fotografie. Některé udělal **Chingo**, ale autory jiných zatím neznáme. Kupní smlouvu na Skočku poskytl Yško. Je možné, že mezi čtenáři Plaváčka jsou další fotografie a někdo si třeba na něco z historie našich cest do Krkonoš ještě vzpomene. Tak to pošlete do dalších čísel Plaváčka.

Na skočce v zimě 1957/58 zleva 1. řada sedící: **Antonek, Adam, ?, ?, Kost'a, ?**; 2. řada sedící: **Foki, Mario, ?, ?, Smeták, ?, Kája, Bob**; Stojící: **Zub, Batul, Bója, Kačka, Riki, Kotě, Ludva, Cancidlo, Švígo, Fripi, Pacík, Antonek, Jakub, Golfík, Kušnička, Rost'a, Přemík, Pegas.**

Hopka, Skočka: Co jsem zjistil a co si pamatuju.

Za přesnost neručím a za výpadky paměti se omlouvám.

Švígo se znal s Vlastimilem Kovářem (později Ing. Vlasta (Filip) Kovář), studentem gymnázia ve Vrchlabí. Jeho prostřednictvím začal jednat s prof. Kučerou, ředitelem školy a s představiteli místní samosprávy (MěNV nebo ONV) Fajstauerem a Ruterlem. Šlo o pronájem chaty, později zvané „Hopka“ na svahu pod boudou Klínovka. Ta patřila gymnáziu, nebo ji gymnázium mělo v dlouhodobém pronájmu od ONV. Došlo k dohodě a chatu si po nějakou dobu pronajímal ČYK – oddíl mládeže. ONV později odmítlo objekt dál pronajímat a nabídl, abychom si někde našli chalupu jinou. Podle seznamu jsme ty nabízené objekty prohlédli, ale byly vždy buď na nedostupném místě, nebo ve velmi špatném stavu. Nakonec ale úřad nabídl shodou okolností s Hopkou sousedící chatu, později zvanou „Skočka“. Nechtěli jsme, aby chatu vlastnil ČYK a dohodli jsme koupi pro skupinu vlastníků: **Švígo, Autogen, Riki, a Chingo**. Tady si také nejsem jist, protože se domnívám, že jedním z „majitelů“ byl i **Tonda** (Plánička). Víím ale, že jsme byli čtyři. Takže v paměti jeden přebývá. Také si nepamatuji, kdy se to přesně stalo. Snad v roce 1957. Nákup jsme okamžitě osobně ohlásili **Bratřkovi** cestou z Vrchlabí. Jeli jsme autem Praga Lady mého tchána Vl. Weisse. Z Vrchlabí po všech úředních projednání jsme jeli vlastně za tmy. Řídil jsem a ostatní ihned spali jako dřevo. Silnicí mezi Vrchlabím a Ústí n/L. jsem jel poprvé. Najednou šraňky dole a dost dlouhé čekání. Tma a pusto. První se probudil **Tonda**. Podíval se na hodinky a prohlásil: Motorový rychlík Vrchlabí Most Plzeň. Má tři vozy. A taky jo. Za chvilku projel. Místo obdivu jsme mu nadávali. Znal jízdní řády a železnice v celé republice.

Chatu oddíl spravoval a užíval po mnoho let. Hned po koupi jsme ji opravili, zejména střechu a podkroví. Samozřejmě podle našich možností a schopností.

Někdy ke konci šedesátých let (?) jsme se na popud **Standy** dohodli, že se uskuteční „prodej“, tj. přepsání majitelů na dvojici **Jarda** (Machek) a **Batul**. Ti po nějaké době sdělili, že se rozhodli oddílu už chatu nepropůjčovat a tak došlo k nepříjemnému rozkolu, který nás sužuje dodnes.

Jak čas běží, oddíl dnes používá Petrášku, která byla dříve výlučně Slavojácká. A dobře tak. Čas skoro vše urovná.

zapsal **Chingo**

Poznámka

Název Hopka byl odvozen od toho, že jsme o Silvestra skákali z okna v patře dolů do sněhových závějí. Pak jsme ten název vtělili i do nové chaty – Skočky. Nápis Skočka na chatě byl pak vyroben z drátěných dlah na zlomeniny.

Pacík

Moje doplnění paměti o Skočce tak rok, dva od srpna roku 1968:

Společenství turistů Slavoje Praha tehdy se členilo (a stále to trvá) na několik navzájem se prolínajících skupin, popsáno jest to jistě a podrobně jinde. Náš společný a tehdy velice intenzivní život se soustřeďoval v loděnici a především v obou našich chatách, Skočce a Petrašce. Naše společenství tehdy fungovalo ve dvou rovinách: úřední, kde jsme byli všichni dohromady členové Slavoje a v té době to ani jinak nešlo, s volenými výbory, podvýbory a tedy i správcem obou chat, který byl úředně podřízen tajemníkovi Slavoje (měl hmotnou odpovědnost, byl jsem jím tehdy já a měl jsem pak taky velké nepříjemnosti, když Petraška shořela, toť ale jiná historie) a pak v rovině pro nás všechny důležitější: byli jsme přáteli a kamarády, stále skauty a v této společnosti jsem byl na Petrašce chatárem a stejnou funkci zastával na Skočce **Batul**. Krásně nám to takhle fungovalo až do poloviny roku 1968.

A pak nastala najednou doba smutná a zlá, a pro nás ve Slavoji nejistá. Ti odpovědní z nás věděli, že bychom mohli lehce o „naše“ chaty přijít, to by bylo pro nás zničující. Mohlo se to stát jakkoliv, Slavoj mohl být zrušen, majetky tělovýchovných jednot mohly být převedeny kamkoliv (stát, obec) atd. Debaty na Petrašce, na výletech a samozřejmě ve výboru nás turistů byly jednoznačné: vyjmout alespoň jednu chatu z vlastnictví Slavoje a převést ji do soukromých rukou, tehdy to ještě šlo a tak si zachovat pro naše společné zájmy alespoň jednu chatu, to kdyby došlo k nejhorsímu. Výbor tehdy, v době nepřítomnosti „otce zakladatele“ Michala Basche, vedl Jirka Král a členy byli Zdeněk Prikryl, Míra Král, **Standa** Stanovský, **Zbyněk** Prousek, já a další. Rozhodnuto, že budeme usilovat o Skočku, toto řešení doporučil tehdejší tajemník Slavoje, Ing. Holeček, protože Petraška byla ve vlastnictví Slavoje daleko delší dobu a byla inventárně cennější. Vše jsme řešili s právníkem Honzou Kalistou a pak řadou ouřadů v tělovýchově, na MF a katastrálním úřadě. Formálním vlastníkem mohl být kdokoli z nás. To byla cesta úřední. V rovině naší to bylo jednoduché: Skočka byla užívána především skautskými oddíly a **Standa** Stanovský, nesporný morální vůdce Pětkařů, skočkařů, vyšehradčáků, pak zcela jednoznačně označil za nejvhodnějšího budoucího úředního vlastníka Skočky tehdejšího chatára (neplést to s termínem správce), **Batula**. Postavil a zaručil se za jeho výběr (později do vlastnictví vstoupil **Jarda** Machek) a prohlásil, že podle jeho názoru, proti doporučení právníka Kalisty, aby v kupní smlouvě byla vložena podmínka o právu přednostního užívání chaty malými oddíly, je právě volba **Batula** jistotou, že jde jen o formální krok a užívání Skočky se bude řídit jako vždy vlastními skautskými pravidly. Jak doporučil, tak bylo schváleno a prodáno. Cena byla určena posudkem, vypracoval jsem ho jako odhadce a byla samozřejmě co nejnižší, tuším, že do 10 tis. Kč, tehdy částka malá. Krátce po prodeji byla na Skočku ještě převedena odpovídající část stavebního materiálu,

nakoupená ve Slavoji pro obě chaty a nastala nová etapa vlastnictví a užívání Skočky se všemi patáliemi.

Já sám jsem byl už jen občasným pozorovatelem a je tedy na jiných, aby další osudy Skočky komentovali.

Nicméně si neodpustím poznámku. Se **Standou** jsme se v té době dost sblížili, vím tedy, že ho osud Skočky trápil a byl strašně zklamaný z přístupu nového majitele. Mám obavu, že se tato skutečnost nakonec podepsala i na jeho zdravotním stavu.

Škody ve vztazích mezi námi, způsobené tímto nešťastným majetkovým řešením, přetrvávají a pro řadu z nás vytvářejí trvalou nedůvěru, viz poslední debaty nad Stanovami našeho společenství.

Já sám jsem přesvědčený, že náš krok, tedy jednu chatu po srpnu 1968 převést do osobního vlastnictví byl správný, potvrdilo se to v roce 1990 a později, kdy se Slavoj nakonec rozpadl a my jsme měli velké patálie s majetkem, o který jsme stáli.

Lubor Dudek, jaro 2017

Ahoj!

Jsem rád, že to **Lubor** napsal, část toho jsem pozapomněl. Ale je to přesně tak a ať nastalo, co nastalo (tzn. různé tahanice mezi chatárem a kapitanátem), prostě to **Batul** s **Jardou** Machkem znárodnili a **Batul** poplival gentlemanské dohody. Ta smlouva, na kterou se **Batul** odkazuje, prostě nebyla napsána „doopravdy“, tedy správně, s věcným břemenem na malé oddíly. Takže pokud se **Batul** s tou smlouvou ohání, je to od něj docela podlé. Protože jsem i já měl se **Standou** velmi blízký vztah, mohu potvrdit, jak strašlivě ho to mrzelo, že se v **Batulovi** tak tragicky zklamal. Dokonce bych řekl, že to patřilo k největším prohrám jeho života. A že jich za sebou měl (otec – generál, vyznamenaný řádem čestné legie prezidentem de Gaulem, degradován a odklizen do kotelny, **Standovo** vyhození z práv, PTP, atd.)

Lubor může mít pravdu, že se ta věc se Skočkou mohla projevit na **Standově** zdraví... Dosud mě to nenapadlo, ale protože vím z první ruky, jak těžce to **Standa** bral, má u mě **Batul** další vroubek! **Standu** jsem měl moc rád a rád na něj vzpomínám. Kdybych ho měl charakterizovat jedním slovem, řekl bych „gentleman“. Dokázal se povznést nad nesčetné potíže a být nad věcí a nikdy nic nezdávat, jakkoliv vypadala situace beznadějně.

Jediné co vzdal, byl **Batul**...

Luděk

K historii Skočky napsal Miša Basch toto:

V r.1961 přibyla do správy Slavoj Skočka se svými pozemky převodem ze Slavoj Vyšehrad. Sloužila zejména oddílu kluků, ve volných termínech starším. Chatáři byli **Batul** a **Jarda Machek**. Další, kteří se pár let předtím nadšeně pustili do opravy zdevastované chalupy Krátkého filmu (Bratři v triku), v zájmu o práce polevili či vysadili úplně. V té situaci oba chatáři své snažení posléze vzdali a chata se stala víceméně depandansí spravovanou z Petrášky. Do doby než se jí ujali **Kajmani Zbyněk**, **Yško**, **Milan**, **Tomáš** a další, kteří zabránili rozsáhlejšímu úpadku.

Provoz obou chat byl financován z poměrně velmi levného nocležného, údržbu hradil Slavoj ze státních dotací distribuovaných prostřednictvím ČSTV. V 60-tých letech to bylo v průměru 20 tis. Kč na chatu a rok, pak tato částka mírně rostla až do cca

r.1982-3, kdy recese přinesla přiškrcení přílivu státních peněz do tělovýchovných zařízení.

Po skautském vzepětí v r.1968 se v zázemí "pětky" usídlila obava, že veřejná angažovanost z té doby přivolá reakci ve formě ztráty svěřeni Skočky do správy Slavoje. Zde se i projevila složitější osobní komunikace mezi vedením OT a zázemím "pětky" po tom, co v r.68 odešla řada těch, kteří dohody o spolupráci uzavírali - důsledkem bylo i podcenění pozice Slavoje. Navrženým řešením byla preventivní privatizace chaty bez pozemků (ty nešly dle tehdejších předpisů prodat fyzické osobě). Přesvědčováním byli ke kroku privatizace a správy získáni opět Batul a Jarda. Dle mého šlo o chybný kalkul: přecenění "trestních" dopadů a podcenění postavení Slavoje, který chatu mohl zaštitit stejně tak jako zaštitil celý OT a 4 oddíly mládeže s jejich programem. Přes varovné signály mnoha z nás "diváků" včetně velice reálně uvažujícího tajemníka TJ došlo k prodeji. Na slabiny kupní smlouvy upozornil i Honza Kalista, který byl žádán jí sepsat. Ta mj. (i) obsahovala závazek pobytu malých oddílů v zimní sezoně za 2000 Kč (!!) celkem - to stačilo na krytí nákladů provozu, nebylo vůbec uvažováno, kdo bude financovat údržbu - toto schéma nemohlo dlouho vydržet, (ii) nepočítala s možným budoucím drobením vlastnictví díky možným kupř. rozvodům, úmrtím, emigraci (to by mohl i díl připadnout státu!), (iii) potvrzovala nové vlastníky, kteří však byli okolím vnímáni jako správci-domovníci, aj. Když navíc poklesla u malých oddílů úroveň úklidu a péče o objekt v době pobytu, ba došlo i k ničení, ucho se utrhlo když vedoucí oddílu ani nedokázal osobně vrátit klíče a podat zprávu o škodách, které byly mezitím stejně zjištěny. Kupní smlouvou potvrzená privatizace se tak v r. 1976 naplnila. Pokusil jsem se zprostředkovat ještě řešení jednáním s dalšími pětkáři, nakonec uspořádáním schůzky Standy Stanovského coby "šedé eminence pětky" s oběma vlastníky za mé přítomnosti bez úspěchu - oni mluvili o reálné situaci na místě, on o morálních povinnostech k oddílu bez připuštění skutečného stavu - to nemělo řešení. Bylo mi moc smutno. Jedinou možnost jsem pak viděl v nabídce, že by Slavoj chatu odkoupil zpět i s respektováním mezitím vložených nemalých investic, to však nebylo přijato.

Rozhodnutí o převodu Skočky ze Slavoje Praha na **Batula a Jardu**

Odbor vodního a lesního hospodářství a zemědělství
ONV v Trutnově

Č. j.: Zem. 592/231/70-86p
71/39-2031/69
k zn.: .....

4. března 1970
Trutnov .....

Rozhodnutí
=====

Odbor vodního a lesního hospodářství a zemědělství a vodního národního výboru v Trutnově vydává s o u h l a s e ve smyslu § 490/2 obč. zákona

k převodu nemovitosti st.p.82/2 s domem Sp.61 o vjm.0,0229 ha
a díl s parc.741/1 o vjm.180 m2 a díl s parc.741/2 o vjm.34 m2.

Souhlas vydává se na podkladě k u p n í smlouvy, sepsané před státním notářem v Praze 1 dne 23.12.1969

Touto k u p n í smlouvou převádí SLAVOJ Praha
Záložkovna jednoty, Praha 1, Týnská 17

uvedenou nemovitost na nové nabyvatele Jana Schrödera, bytem Praha 2, Hojškova 13 a ing. Jaroslava Machka, bytem Praha 7, Čechova 23

Souhlas k převodu uvedené nemovitosti vydává odbor VLHZ ONV v Trutnově proto, že neodporuje obecnému zájmu, zákonu, ani společnosti - § 38 obč. zákona.

Proti tomuto rozhodnutí je možno se odvolat na podkladě zákona o správním řízení, § 54 č. 71/67 Sb. do 15 dnů ode dne doručení k OVLHZ ve KNV podáním, učiněným u státního odboru.

Vedoucí odboru:
Ing. Fr. Zahradník

Na vědomí:
Jan Schröder, Praha 2, Hojškova 13
Ing. Jaroslav Machek, Praha 7, Čechova 23
Slavoj Praha, 23, Praha 1, Týnská 17
Okresní středisko geodézie, Trutnov

Já k tomu mohu jen dodat, že jsem o převzetí Skočky **Batulem** mluvil se **Zdenou Stanovskou** a ona mi řekla, že se to velmi na podlomeném zdraví **Standy** podepsalo. Jistě, že to nebylo hlavní příčinou jeho předčasného úmrtí; tou bylo selhání ledvin, ale ten stress se na jeho zdravotním zhoršení asi opravdu projevil. **Standa** se velmi trápil, že takto bezelstně nechal Skočku přepsat na **Batula** a **Jardu** bez záruky, že Pětka bude i nadále Skočku používat a starat se o ní.

Převzetí Skočky **Batulem** může být zdůvodňováno různě. Můj názor nezávislého pozorovatele je, že **Batul** byl bezesporu stěžejní postavou Pětky a na budování a správě Skočky se významně podílel. Přivlastnil si Skočku potom, co k ní malý oddíl přestal mít vlastnický vztah a jen jí využíval (asi i v několika případech zneužíval). To byl počátek toho problému a **Batul** to využil. Kdyby tehdy byl silný kapitán a bouchl do stolu a řekl, že Skočku získala a vybudovala Pětka a že ji z morálního, skautského hlediska patří a že převod na **Batula** a **Jardu** byl jenom formální, aby Skočka Pětce zůstala, tak jak si to představoval **Standa**, a že si jí oddíl bude dál pod vedením **Batula** spravovat, tak se to myslím nemohlo stát. Právní zdůvodnění převzetí Skočky a vyloučení malého oddílu Pětky nemůže přebít bratrskou – skautskou skutečnost, že jsme si Skočku vybudovali pro Pětku a že nikdo nepočítal s tím, že by jí někdo z oddílu mohl převést na sebe a svou rodinu jako svůj majetek. Mám, jako křesťan, snahu odpouštět, ale jde to ztěžka. Ovšem, ono je to jako v některých Čapkových povídkách z jedné kapsy. Vina se často promítne viníkům do podvědomí a je to pro ně trest větší než nějaký právní rozsudek. Možná, že **Batul** to odcizení a vinu cítí i když si říká, že je právně vše v pořádku. Jen to nedává, jako tradiční drsňák, najevo.

Já bych už na Skočku nejel, protože bych tam asi ani nedošel, a dávám přednost lanovkám v Oga. A mám radost, když se od **Peška** dozvídám, jak si hory oddíl užívá na Petrášce.

Pacík

Švigo a Riki strhávají ceduli Bratří v triku. O té chvíli byla Skočka naše.

Wikingové u Skočky: **Bobánek, Kotě, Anton, Fripi, Plaveček, Adam**

Jespáci u Skočky: **?, Smeták, Golfík, Bob, ?, Loulín, Zub**

Pod Skočkou Rackové: **Jakub, Plavec, Rost'a, Kája, Kost'a, Loulínek, Yško**

Má někdo fotografii mužstva Žraloků ze Skočky?

Yško sepsal mužstva v době pracovních táborů na Skočce (je to tak správně?):

**1957/58 Skočka 1
a 1958 Skočka
přestavba+Lužnice**

1957-8	Jespáci	Žraloci	Rackové	Wikingové
kormidelník	Zub	Batul	Jakub	Bobánek
1. člunař	Loulín	Cancítko	Plavec	Kotě
2. člunař	Kolumkile	Kačka	Rost'a	Anton
1. man	Bob	Mario	Kája	Fripi
2. man	Golfík	Foki	Kost'a	Plaveček
3. man	Smeták	Florián	Loulínek	Sit'a
plavčík	Antonek	Čamča	Yško	Adam

Švígo
Ludva vedl Lužnici

1958/59 Skočka 2 a 1959 Lipno

1958-9	Jespáci	Žraloci	Rackové	Wikingové
kormidelník	Loulín	Cancítko	Plavec	Kotě
1. člunař	Kolumkile	Mario	Rost'a	Anton
2. člunař	Bob	Kačka	Kája	Fripi
1. man	Smeták	Florián	Kost'a	Plaveček
2. man	Antonek	Čamča	Loulínek	Adam
3. man			Yško	
plavčík			Zbyněk	
Nezařazení	Logaritmus	Barnabáš		

Švígo
Pacík vedl Lipno

Ludva s Jardou térují střechnu

Adam ve střeše

Plaveček maká

Batul na střeše pracuje

Jarda s Pacíkem slaví dokončení prací

...a pak se kochají výhledem ze Skočky

Pohled na Klínovky od Skočky; vlevo je poznat **Cancítka**

Užili jsme si kromě práce i spoustu legrace a lyžování:

Tak kdo na fotce je? Uprostřed je **Kost'a**

Švígo – hlavní inkvizitor a jeho kati

Trumpetista **Selim** a bubeník **Čamča**

Takhle Skočka vypadala v r. 1958

Odpočinek po práci

Mytí v meňu

Hotová Skočka

Z kulturního života

Sejdeme se na svatou Cecílii s **Kačkou** v Rudolfinu.

